

PAPERS DE VERSÀLIA

Xavier Farré

DIA DE TARDOR

Herr: es ist Zeit. Der Sommer war sehr groß
R. M. Rilke

Senyor: ja és l'hora. L'estiu ha estat llarg.
Que l'ombra s'apodera del rellotge de sol,
que la nit vessi llargament el pot de tinta,
i que l'esborri amb la mànega, deixant
un rastre de cel enteranyinat durant el dia.

Que les fruites arribin a madurar per darrer cop,
i que el vent les retorni a casa, enmig de fulles
plenes de rovell. I que el vi descansi en els cups,
en la foscor, en la humitat de les voltes baixes.

Qui no té encara casa, ja no en construirà,
s'arraularà com una serp, per buscar el significat
en si mateix, en el seu signe d'interrogació
massa llarg. Amb un punt, el verí que té a dins.

Qui estigui sol, perdrà el compte de les hores,
una filera de boies indicant els nivells del negre.
Passejarà seguint l'eco de cada cruixit, dels nervis
de les fulles que seran la seva pròpia saba.

SOLEDAT

"Die Einsamkeit ist wie ein Regen"
R. M. Rilke

La soledat s'assembla a la pluja.
La soledat és la pluja, quan corre
vers les tardes, des de remotes planures.
Cau del cel, amb força, per colpejar
en totes les hores ambigües.

La soledat és la pluja, s'endinsa
en els carrers, reflecteix els mil fragments
que s'esquerden en les nostres trobades,
dels cossos que res no han trobat,
dels cossos units que no poden separar-se,
de la soledat que s'arrapa com les gotes.

La soledat és la pluja que purifica
els qui dormen junts en un sol llit,
lluïtant amb els somnis de l'altre.
La pluja neteja els somnis, com estàtues
enmig d'una tardor de fullaraca.
La pluja, la soledat, l'empeny com un riu.

I fugen els somnis, els cossos...

VEUS

És un dia clar de juny. Sol. Finals de juny.
La fresca s'apodera de tots els racons,
de les finestres que deixem obertes
com un costum, tot i que a dins fa fred.
Dels arbres, que mouen les fulles fortament,
amb un murmur de paraules llunyanes.

Tot sembla una harmonia, una placidesa
que sorgeix com d'un llac profund.
I la vista, els ulls, l'oïda, les orelles,
enganyen. I amb tot, alguna cosa amaguen
les fulles, els arbres, les finestres obertes,
les cortines que voleien, un pressentiment.

S'hauria de conviure amb ells per descobrir-ho,
per saber el seu llenguatge amagat, buit
de paraules, només sons incomprensibles
que es repeteixen com una caixa de música.
És impossible la metamorfosi, segueixen
emeten els seus missatges xifrats, un nou codi.

Només és certa l'observació del verd dels arbres,
del blanc al marc de la finestra, com un límit
tan perillós com el filferro que separa. Un murmur.
Les veus que s'entrellacen a les fulles, les branques
vinciant-se com si saludessin el seu Senyor.
Veus que vénen de lluny, laments, plors.

Xavier Farré (L'Espluga de Francolí, 1971) és poeta i traductor. Ha publicat quatre llibres de poemes, *Llocs comuns* (2004), *Retorns de l'Est. Antologia de poemes 1990-2001* (2005), *Inventari de fronteres* (2006) i *La disfressa dels arbres* (2008). És traductor de literatura (especialment poesia) del polonès i de l'eslovè i porta el blog de traduccions poètiques xavierfarreabcd.blogspot.com.

"La poesia em serveix per preguntar-me sobre el meu lloc en el món, sobre la mirada que adoptem sobre les coses, les persones i els esdeveniments, i també és una constant interrogació sobre la pròpia identitat. En la poesia no hi busco mai la veritat sinó aquella petita parcel·la en què jo crec i sóc creat a la vegada"

Papers de Versàlia — www.papersdeversalia.com